

ikke kan optage Laan til den Kurs, men til en betydelig Lavere, kan den ikke være tjent med at give Laan til Foreningerne til under 3 $\frac{1}{4}$ pCt. Saadan tænker jeg mig det. Men maaste kan det Spørgsmaal blive taget under Overvejelse til tredje Behandling, om man ikke kunde sætte en Bestemmelse ind i Loven om, at f. Eks., hvis Kursen for Statens Obligationer noteres til 96 $\frac{1}{2}$, saa skulle Foreningerne, hvis Kursen staar derover, have disse Penge til 3 pCt., men hvis Kursen staar derunder, skulle de give 3 $\frac{1}{4}$ pCt. Efter Middeltallet af Kurserne bliver det saa en Rente af 3 $\frac{1}{8}$ pCt., og naar man holder sig til den Grænse, kan der i alt Fald ikke siges andet, end at Statskassen faar den Rente ind, som den selv giver. Man kunde maaste derfor inden tredje Behandling saa det Spørgsmaal nøjere overvejet, om man ikke kunde bruge en saadan Udvej i Stedet for i Loven bestemt at fastslaa 3 $\frac{1}{4}$ pCt., hvis den højtærede Minister ikke kan gaa med til de 3 pCt.

Jeg skal sluttelig omtale Underændringsforslaget under Nr. 4. Den højtærede Minister satte Pris paa, at dette Underændringsforslag blev vedtaget, og det ærede Medlem for Aalborg (S. Jensen), som for Resten udtalte sig udførlig om sit Syn paa hele Lovforslaget, knyttede jo for øvrigt ogsaa sine Bemærkninger til dette Underændringsforslag. Jeg er ganske enig med det ærede Medlem, naar han udtalte, at denne Underændring egentlig ikke i Realiteten forandrede Lovforslaget synderligt. Det er det samme om end med andre Ord, sagde det ærede Medlem, kun med den Forstel, at Flertallet præciserer, dette er Reglen, medens Underændringsforslaget stiller det frem, som skulde være Undtagelsen, at Medlemmer, der ikke ere solide, ikke kunne saa Laan. Naar det ærede Medlem henviste til det Eksempel med Hesten, at naar han skulde bruge Penge i December Termin og havde en Hest at sælge, var han nødt til at sælge den for at saa Penge til den Tid, men hvis han kunde vente til Februar, kunde han saa Hesten bedre betalt, saa forekommer det mig, at der er ikke det fjerneste i Bejen for, at det ærede Medlem kunde saa Laan, selv om Flertallets Forslag gennemføres, for han kunde jo i Gældsbeviset give en Forstrivning for Hesten. Flertallet gaar ud fra, at dersom han har noget at sælge og ønsker Laan, fordi han behøver Penge, kan han saa Pengene mod at give en Forstrivning. Jeg tror, Flertallets Forslag er det heldigste; for der er den Forstel, at hvis Underændringsforslaget vedtages, betyder det saa meget, at man dog bliver nødt til saa vidt muligt at sigte dem,

der ønske Optagelse i Foreningen, noget haardere, end man ellers behøver. Jeg kan ikke se rettere, end at den, der paa Forhaand ikke kan siges at være god for 50 Kr. pr. ansat Kreatur, kommer Bestyrelsen eller Generalforsamlingen, hvem det nu er, til at holde ude. Hvis derimod Flertallets Forslag bliver vedtaget, bliver Forholdet dette, at naar et Memeste møder og siger: her har jeg 1 Kr. pr. Ko at betale, maa jeg saa blive Medlem? saa kan man ikke nøgte ham det. Vige saa lidt som man kan nægte en Mand at blive Medlem af en Kreditforening, naar han kommer og byder et Pant, der er saa stort, at Laanets Minimumsstørrelse ikke er større, end at der er statutmæssig Sikkerhed for Laanet, saaledes gaar ogsaa Flertallets Forslag ud paa, at hver eneste Mand, der siger: „Jeg ønsker at være Medlem og betaler det Forskud, der fastsættes pr. Ko.“ skal være Medlem. Manden ved paa Forhaand, at 50 Kr. pr. Ko er Maksimumslaan; det faar han, for saa vidt han er god, eller han har en Hest, som han kan sælge om et Par Maaneder, at stille i Sikkerhed, eller et Kulb Grise, som han kan sælge til Slagteriet, men dersom han ikke er solid eller ikke udtrykkelig stiller Kaution, saa siger Bestyrelsen: Vi kunne ikke laane mere end f. Eks. 10 Kr. pr. Ko, vi skulle svare til, at Medlemmerne af Foreningen, som gaa ind paa gennem det solidariske Ansvar at dække Tabet, skulde kunne være stadesløse. De andre skulle nødvendigvis dække Tabet, fordi et Medlem er usolid. Jeg gaar ud fra, at denne Betragtning er ganske sund, og Flertallet har derfor stillet den Ændring op som den heldigste for Foreningen; for hvis Forholdet bliver dette, at man skal holde dem ude, som trænge til Laan, og da man kan gaa ud fra, at de, der ikke trænge til Laan, ikke gerne gaa ind i Foreningen, saa have vi en Lov paa Papiret, der ikke kommer til at virke i det praktiske Liv, noget i Uighed med Tiendeafsløsningsloven. Derfor har Flertallet stillet Ændringsforslag, saaledes at hvert eneste Medlem eller hver Mand, der ejer en Landejendom og har en Ko, kan komme med, naar han betaler sin Krone i Forskud, men han maa vide paa Forhaand, at naar han begærer Laan, faar han 50 Kr., naar han er sikker, eller naar han kan give Forstrivning for et saa stort Beløb; kan han ikke det, maa han virkelig nøjes med mindre. Det samme Svar vil han jo saa alle andre Steder i de Bengeinstitutioner, hvor han henvender sig, og hos Privatmænd, de ville alle Begne spørge ham: Hvad er Sikkerhed byder Du, for at jeg kan saa mine Penge igen. Jeg synes derfor, at dette Forslag af Ud-